

Vreme je za velike odluke

Kraj osmog razreda, matura, završni ispit, odvajanje od društva... i pored svega, moramo da donesemo odluku šta da upišemo u daljem školovanju...

Osam godina u istoj školi, sa istim društvom, sa istim nastavnicima i učiteljima, osobljem... Na kraju polažem taj završni ispit a pripreme za to počinju već u martu: kupujemo zbirke, prelistavamo knjige, sveske.. razmišljamo da li ćemo uspeti da sakupimo dovoljno bodova za upis u željenu školu... Računamo preseke iz šestog, sedmog i borimo se za prosek osmog razreda. Tačno je to što nastavnici kažu da smo morali ranije da brinemo oko ocena, a ne u poslednji čas. Ali pored svega toga kad dodje kraj maja, razmišlja se samo o proslavi matorske večeri: koju haljinu obući, da li uopšte haljinu ili neke pantalone, šorts, kakvu frizuru, nokte, šminku, štikle... Ali i matorsko veče brzo prodje. I opet se vraćamo na temu upisa, liste želja.. Tražimo, razmišljamo, istražujemo.. Predamo listu, čekamo, nadamo se i rezultati su dostupni. Neki su zadovoljni, a neki ne. Kraj, šta smo zaslužili, to smo i upisali. Medjutim, sve to prolazi sa društvom, sa onima koji su uvek bili sa tobom kroz celo školovanje. Ali neće još dugo biti tu. Otići će u druge škole, različite smerove, druge gradove, ali će oni zauvek ostati u sećanju.

Zato, počni na vreme da razmišljaš o svemu što je vezano za upis, ne upisuj ono što ti upisuje društvo, osloni se na roditelje jer ti oni uvek žele najbolje. Srećno, ali na kraju ipak poslušaj sebe, svoje srce ili razum.

Andjela Drinjak 8/2

Kad porastem, biću...

Svako ima svoj cilj koji svakog dan želi da ostvari. U svojoj dvanaestoj godini, i ja imam važan cilj koji želim da ostvarim. Još kao mala želim da postanem svetska odbojkašica. Pokušavam da ostvarim svoj cilj iako treba da se uloži mnogo rada i truda. Svaki dan od dvadeset sati do 23 časa, ja sam na treningu. Naporno jeste, ali kada postignem svoj cilj, znam da ću biti zadovoljna i ponosna na sebe. Dok treniram, sve probleme, ako ih imam zaboravim, koncentrišem se na trening. Iako mi mnogi govore da, kada porastem, ne mogu da živim od sporta, ali ja ne delim mišljenje sa njima. Mnogi poznati sportisti žive od sporta, pa zašto onda ne bih mogla i ja? Moja najveća podrška u svemu je moja mama. Možda zato što je i ona želela da postigne isti cilj kao i ja. U sportu je važno imati uzora. Moja uzor je Jovana Brakočević, najbolja reprezentitivna odbojkašica.

Ne treba odustajati od svojih ciljeva, jer ako verujemo u sebe, volja će nas izvesti na pravi put.

Sanja Stojčev 6/1

Prva je ljubav došla tiho, nezvana, sama...

Početkom ovog proleća, krajem marta, u mom životu su se pojavila neka nova interesovanja. Počeo sam da sviram gitaru. Jednog dana sam igrao fudbal i povredio sam nogu. Kada sam došao kući, bio sam tužan, zato što sam znao da narednih nedelju dana neću moći da igram fudbal, pa sam se trudio da skrenem misli sa povrede. Seo sam za kompjuter i tražio nešto po internetu, pa sam naišao na jednu pesmu po imenu "Counting stars" u izvodjenju grupe "One Republic". Zatim sam naišao drugu verziju ove pesme u verziji Aledž Goota. Malo sam više istražio o njemu i saznao da je on čovek koji zna da svira dosta različitih instrumenata kao na

primer klavir, običnu, akustičnu i električnu gitaru, bubnjeve.. Meni je za oko zapala klasična gitara. Malo sam istraživao po internetu, kako svira i osnove gitare i rešio sam da je kupim. Pošto mi je tata u mladim danima svirao tamburicu, on mi je pomogao da naučim početne korake pošto je razlika između gitare i tamburice samo u žicama. I tako sam provodio dane svirajući gitaru i učeći sve komplikovane i teže stvari. Jedne noći, kada sam išao da spavam, razmišljao sam o tome kako se muzika odjednom uključila u moj život. Bilo je zaista čudno, ali sam bio srećan zbog toga, da sam na tako "smotan" način otkrio jednu od najvećih ljubavi u životu.

Sada ne bih mogao da zamislim dan bez muzike. Toliko sam pesama odsvirao, da je muzika jednostavno deo mene. Shvatio sam da je muzika lek, imao sam osećaj da mi povreda brže prolazi dok sviram ili dok slušam muziku. Ulazak muzike u moj život je jedna od najlepših stvari koja mi se desila u životu.

Dušan Mačkić 8/2

Snovi i nade

Pored fudbala, harmonike i vojske, moji snovi i nade su da budem zubar.

Da bih do tog zanimanja došao moram da završim srednju zubotehničku školu u Beogradu. Posle srednje bih verovatno trebalo da idem u neku višu ili na fakultet. Kasnije bih se, kada to završim, zaposlio i radio. Ako bih bio zubarski tehničar mogao bih samo da pomažem zubaru. Morao bih da imam zubarske rukavice, zaštitnu masku, klešta i razne druge alate. Ako bih se školovao za zubara, drugačije bi bilo. Posle nekog određenog vremena otvorio bih sopstvenu ordinaciju gde bih unajmio tehničare koji bi mi pomagali. Kada sam bio mali, uvek sam želeo da radim neke poslove koji pomažu živim bićima kao na primer: zubar, lekar, veterinar, baštovan... Kada bih bio fudbaler, pomogao bih deci tako što bih organizovao humanitarne akcije. Kada bih bio zubar, pružao bih najbolje usluge za najpovoljnije cene. Nadam se da bi se neka deca ugledala na mene, i moju zubarsku karijeru. Nikada ne bih nudio ili prevario nekog zato što ne volim da lažem ili da varam ljude. Volim da pomažem ljudima.

Biti zubar je jedan od najboljih načina da se pomaže ljudima.

Miloš Ivković 7/3